

LUCINDA RILEY

KADONNUT SISAR

BAZAR

LUCINDA RILEY

Kadonnut sisar

Suomentaneet

Hilkka Pekkanen ja Tuukka Pekkanen

BAZAR

Englanninkielinen alkuteos *The Missing Sister*
Copyright © Lucinda Riley, 2021

Suomenkielinen laitos © Hilikka Pekkanen,
Tuukka Pekkanen ja Bazar Kustannus, 2021

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-351-7

Taitto: Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

Harrylle

Rohkeus on tietoa siitä, mitä ei tarvitse pelätä.

PLATON

Henkilöt

ATLANTIS

Papa Salt – sisarusten yhteinen adoptioisä (kuollut)

Marina (Ma) – sisarusten huoltaja

Claudia – Atlantisin taloudenhoitaja

Georg Hoffman – Papa Saltin lakimies

Christian – venemies

D'APLIÈSEN SISARUKSET

Maia

Ally (Alcyone)

Tähti (Asterope)

CeCe (Celaeno)

Tiggy (Taygete)

Electra

Merope (puuttuu)

Mary-Kate

GIBBSTONLAAKSO

UUSI-SEELANTI

KESÄKUU 2008

Muistan täsmälleen, missä olin ja mitä tein, kun näin isäni kuolevan. Seisoin suunnilleen samassa paikassa kuin nytkin, nojailin taloamme ympäröivän puukuistin kaiteeseen ja katselin, kuinka rypäleiden poimijat etenivät pitkin siistejä köynnösrivejä, jotka olivat raskaat vuoden sadosta. Olin juuri aikeissa mennä alas portaita ja liittyä joukkoon, kun näin yhtäkkiä sivusilmällä järkälemäisen isäni katoavan näkyvistä. Ensin arvelin hänen kumartuneen poimiin rypäleterttua – hän inhosi kaikenlaista tuhlausta, minkä arveli johtuvan skotlantilaisilta vanhemmiltaan peritystä puritaanisesta maailmankatsomuksesta – mutta sitten näin lähirivien poimijoiden rientävän hänen luokseen. Kuistilta oli sinne reilun sadan metrin juoksumatka, ja kun pääsin perille, joku oli jo repäissyt hänen paitansa auki ja aloittanut elvytyksen, paineli rintaa ja antoi tekohengitystä suusta suuhun. Joku toinen oli soittanut hätänumeroon. Ambulanssin tulo kesti kaksikymmentä minuuttia.

Kun isää nostettiin paareille, näin jo vahankalpeasta ihosta, etten enää koskaan kuulisi syvää ja jylisevää ääntä, joka kuulosti vakaan arvovaltaiselta, mutta saattoi silti

vaihtua hetkessä römeäksi nauruksi. Kyyneleet virtasivat pitkin poskiani, kun painoin kevyen suukon hänen punakalle, ahavoituneelle poskelleen, sanoin rakastavani häntä ja hyvästelin lopullisesti. Jälkeenpäin ajatellen koko hirvittävä kokemus tuntui epätodelliselta. Oli mahdotonta sulattaa elämää pursuavan miehen muuttumista pelkäksi ontoksi ja elottomaksi ruumiiksi.

Isä oli jo monen kuukauden ajan kärsinyt rintakivuista, mutta teeskennellyt, että ne olivat vain ruoansulatusvaivoja. Lopulta hänet oli saatu taivutelluksi lääkäriin, joka oli ilmoittanut, että hänen kolesteroliarvonsa olivat korkeat ja että hänen oli noudatettava tarkkaa ruokavaliota. Äitini ja minä olimme seuranneet epätoivon vallassa, kun hän oli edelleen syönyt mitä tahtoi ja kaiken kukkuraksi juonut omaa punaviiniään päivällisellä joka ilta. Kun pahin sitten tapahtui, sen ei olisi pitänyt tulla järkytyksenä. Ehkä olimme kuvitelleet, että hän oli kukistumaton, ja hänen vaikuttava persoonallisuutensa ja hyväntuulisuuutensa olivat edesauttaneet kuvitelmää, mutta loppujen lopuksi olemme kaikki vain lihaa ja verta, niin kuin äiti synkeästi huomautti. Isä oli sentään elänyt mielensä mukaan loppuun saakka. Hän oli kuollessaan seitsemänkymmentäkolme, mikä tuntui uskomattomalta, kun otti huomioon hänen ruumiinvoimansa ja elämänhalunsa.

Tunsin itseni petetyksi. Olin vasta kaksikymmentäkaksi, ja vaikka olin aina tiennyt saapuneeni vanhempieni elämään myöhäisessä vaiheessa, tiedon merkitys upposi tajuntaani vasta kun isä kuoli. Menetyksen jälkeisinä viitenä kuukautena minua kiukutti tapahtuneen epäoikeudenmukaisuus. Miksi minä en ollut tullut vanhempieni elämään aikaisemmin? Isoveljeni Jack oli kolmekymmentäkaksi ja oli saanut nauttia isän seurasta kokonaista kymmenen vuotta minua kauemmin.

Äiti vaistosi harmini, vaikka en koskaan sanonutkaan hänelle mitään suoraan, ja tunsin syyllisyyttä, sillä eihän se hänen vikansa ollut. Rakastin äitiäni suuresti – olimme aina olleet läheisiä, ja näin että hänkin suri. Olimme parhaamme mukaan yrittäneet lohduttaa toisiamme, ja jotenkin onnistuimme selviytymään surusta yhdessä.

Jack oli myös ollut suurenmoinen ja käyttänyt melkein kaiken aikansa ihmisen kuolemaa seuraavan hirvittävän byrokratian selvittelyyn. Hän oli myös joutunut ottamaan yksin hoitoonsa koko viinitilan, jonka äiti ja isä olivat aloittaneet tyhjästä. Onneksi isä oli valmentanut Jackin siihen tehtävään hyvin.

Isä oli ottanut Jackin mukaansa jo pikkupoikana käymään läpi hänelle niin kovin rakkaiden viiniköynnösten vuodenvierailua. Suunnilleen helmikuun ja huhtikuun välillä alkoivat rypäleet säästä riippuen kypsyä, ja sitten sato korjattiin. Lopputuloksena oli herkullista ja viime aikoina myös palkintoja voittanutta *pinot noiria*, jota myytiin kautta Uuden-Seelannin ja Australian. Isä oli opettanut viininteen Jackille vaihe vaiheelta, ja jo kaksitoistavuotiaana Jackilla oli niin paljon isältä saatua tietoa, että hän olisi luultavasti pystynyt johtamaan tilaa ja sen henkilökuntaa jo silloin.

Kuusitoistavuotiaana Jack oli ilmoittanut virallisesti haluavansa tehdä työtä isän kanssa ja tulla jonakin päivänä viinitilan johtajaksi, ja isä oli ollut siitä suunnattoman mielissään. Jack oli opiskellut yliopistossa liiketaloutta ja tullut sen jälkeen tilan palvelukseen täysipäiväisesti.

”Kyllä kelpaa, kun voi jättää kunnan perinnön jälkeläisilleen”, isä oli sanonut kohottaessaan Jackille maljan ja julistaessaan hänet valmiiksi, kun Jack oli muutamaa vuotta aikaisemmin palannut puolen vuoden vierailulta Australian Adelaide Hillsin alueella sijaitsevalle viinitilalle.

”Ehkä sinäkin liityt joukkoon jonakin päivänä, Mary-Kate. Malja sille, että McDougalin suvun viininviljely jatkuu vielä satoja vuosia!”

Jack oli ottanut isän unelman omakseen, mutta minulle oli käynyt päinvastoin. Ehkä kaikki johtui siitä, että Jack oli tosiaan aidosti innostunut hyvien viinien tuottamisesta. Hän pystyi haistamaan pilaantuneen rypäleen vaikka kilometrin päästä ja oli lisäksi erinomainen liikemies. Olin lapsesta nuoreksi naiseksi kasvaessani tottunut näkemään isän ja Jackin kiertelemässä viiniköynnösten välissä ja tekemässä ”laboratoriotyötä” (mikä todellisuudessa tarkoitti puuhailua isossa peltikattoisessa vajassa), mutta minun kiinnostukseni oli kohdistunut toisaalle. Pidin nyt viinitilaa erillisenä minusta ja tulevaisuudestani. Se ei ollut estänyt minua tekemästä työtä pienessä myymälässämme koulun ja yliopiston lomien aikana eikä auttamasta tarvittaessa, mutta en tuntenut viiniä kohtaan minkäänlaista intohimoa. Isä oli vaikuttanut pettyneeltä, kun olin ilmoittanut haluavani opiskella musiikkia, mutta oli sentään suhtautunut ymmärtäväisesti.

”Hyvä juttu”, hän oli sanonut ja halannut minua. ”Musiikki on laaja alue. Mille osa-alueelle olet ajatellut suuntautua?”

Kerroin ujusti, että halusin laulajaksi ja että halusin itse säveltää omat lauluni.

”Se on helkutinmoinen haave. Toivotan onnea ja vakuutan, että äiti ja minä tuemme sinua kaikin tavoin.”

”Minusta se on ihmeen hieno juttu, Mary-Kate, ihan totta”, äiti oli sanonut. ”Itsensä ilmaiseminen laulun kautta on kuin taikaa.”

Ja niin minä tosiaan opiskelin musiikkia Wellingtonin yliopistossa, josta sai maailmanlaajuisesti arvostetun loppu-tutkinnon, ja se oli minusta kertakaikkisen ihanaa. Tuntui

ihmeelliseltä saada käyttää laulujen äänittämiseen uusinta studiotekniikkaa ja olla osa opiskelijajoukkoa, joka eli ja hengitti musiikkia yhtä intohimoisesti kuin minäkin. Muodostin duon ystäväni Fletchin kanssa, joka soitti rytmikitaraa ja jonka lauluääni sopi hyvin yhteen minun ääneni kanssa. Saimme Wellingtonissa joitakin keikkoja, joilla soitin kosketinsoittimia, ja esiinnyimme valmistujaiskonsertissamme vuosi sitten. Vasta silloin perheeni näki minun soit-tavan ja laulavan lavalla.

”Olen todella ylpeä sinusta, MK”, isä oli sanonut ja sulkenut minut syleilyynsä. Se oli elämäni parhaita hetkiä.

”Tässä sitä nyt ollaan vuotta myöhemmin, tutkinto suoritet-tuna ja edelleen viiniköynnösten keskellä”, mutisin itsekseni. ”Luulitko tosissasi, että Sonysta tultaisiin pyytämään sinulta levytyssopimusta?”

Lähdettyäni vuosi sitten yliopistosta olin pikkuhiljaa masentunut aina vain enemmän tulevaa uraa ajatellessani, ja isän kuolema oli ollut paha isku luovuudelleni. Tuntui siltä kuin olisin menettänyt yhtäaikaa kaksi elämäni rak-kautta, varsinkin kun ne olivat erottamattomasti yhteydessä toisiinsa. Isän ihastus naispuolisiin laulaja-lauluntekijöihin oli alun perin sytyttänyt musiikillisen intohimoni. Olin kasvanut kuunnellen Joni Mitchellä, Joan Baezia ja Alanis Morissettea.

Wellingtonissa viettämäni aika oli myös saanut minut ymmärtämään, kuinka suojattua ja idyllistä lapsuuteni oli ollut upeassa Eedenin puutarhassamme Gibbstonlaaksossa. Ympärillä kohoavat vuoret muodostivat turvallisen raja-muurin, ja hedelmällisessä maaperässä kasvoi ihmeen run-saasti meheviä hedelmiä.

Muistin, kuinka Jack oli murrosikäisenä narrannut minut syömään villikarviaisia, joita kasvoi piikikkäissä

pensaissa talon takana, ja kuinka hän oli nauranut, kun olin syljeskellyt happamia marjoja suustani. Olin siihen aikaan vaellellut luonnossa vapaasti vanhempien huolestuttamatta. He olivat tienneet, että olin täysin turvassa leikkiesäni kirkkaissa ja viileissä joissa ja ajaessani takaa kaniineja karkeassa heinikossa meitä ympäröivällä ihastuttavalla maaseudulla. Vanhempani olivat raataneeet viinitilalla ja tehneet kaiken työn taimien istuttamisesta lähtien, suojelleet köynnöksiä nälkäisiltä villieläimiltä, poimineet ja puristaneet rypäleitä, ja sillä aikaa minä olin elänyt omassa maailmassani.

Äkkiä pilvi peitti kirkkaan aamuauringon ja muutti laakson tummemman harmaanvihreäksi. Se oli ennakkovaroitus talven tulosta, ja aprikoin ties kuinka monetta kertaa, oliko päätökseni viettää talvi laaksossa ollut oikea. Muutamaa kuukautta aikaisemmin äiti oli maininnut ensimmäistä kertaa ajatuksestaan lähteä ”maailmanympärimatkalle” vierailemaan ystävien luona, joita hän ei ollut tavannut vuosikausiin, ja kysynyt, halusinko lähteä mukaan. Siihen aikaan toivoin vielä, että Fletchin kanssa tekemäni demoäänitys, jonka olimme lähettäneet levy-yhtiöille ympäri maailmaa juuri ennen isän kuolemaa, tuottaisi tulosta. Makuuhuoneeni hyllyyn oli kuitenkin alkanut kasaantua aina vain lisää vastauksia, joissa sanottiin, ettei meidän musiikkimme ollut sellaista, mitä tuottaja ”etsi parhaillaan”.

”Kultaseni, ei sinulle varmaan tarvitse muistuttaa, että musiikin saralla on vaikeampi saada nimeä kuin monella muulla alalla”, äiti sanoi.

”Siksi arvelenkin, että minun on parasta jäädä tänne”, vastasin. ”Fletch ja minä työstämme parhaillaan uutta materiaalia. En voi jättää häntä tänne noin vain.”

”Et tietenkään. Onhan sinulla sentään viinitila turvana-si, jos mikään muu ei onnistu”, äiti lisäsi.

Tiesin, että äiti yritti vain olla ystävällinen ja että minun pitäisi olla kiitollinen, kun saatoin ansaita rahaa tekemällä työtä myymälässä ja auttamalla kirjanpidossa. Katsoessani Eedenin puutarhaani päästin kuitenkin syvän huokauksen, sillä ajatus sinne jäämisestä loppuiäkseni ei tuntunut hyvältä, vaikka siellä olikin turvallista ja kaunista. Kaikki oli muuttunut sen jälkeen, kun olin lähtenyt opiskelemaan, ja vieläkin enemmän isän kuoleman jälkeen. Tuntui siltä kuin paikan sydän olisi lakannut lyömästä isän mentyä pois. Eikä sekään auttanut, että Jack, joka oli ennen isän kuolemaa sopinut kesän viettämisestä Rhône’n laaksossa sijaitsevalla viinitilalla Ranskassa, oli päättänyt yhdessä äidin kanssa, ettei matkaa peruttaisi.

”Liiketoimintamme tulevaisuus on nyt Jackin käsissä, ja hänen pitää saada mahdollisimman paljon oppia”, äiti sanoi. ”Doug johtaa täällä tilaa sillä aikaa, ja sitä paitsi nyt on hiljaisin aika vuodesta ja siksi sopivin hetki matkustaa.”

Äiti oli lähtenyt maailmanympärimatkalleen edellisenä päivänä, ja kun myös Jack oli nyt poissa, olin kovin yksinäinen ja vaarassa vajota entistä syvempiin synkkyiden syövereihin.

”Minulla on ikävä sinua, isä”, mutisin mennessäni sisään aamiaiselle, vaikka en ollutkaan nälkäinen. Talon äänettömyys ei parantanut mielialaani lainkaan. Koko lapsuuteni ajan siellä oli kuhissut väkeä – tavarantoimittajia, poimijoita tai tilaan tutustuvia vierailijoita, joiden kanssa isä oli ryhtynyt juttusille. Hän jakoi viininäytteitä ja kutsui vieraita usein ateriallekin. Vieraanvaraisuus ja ystävällisyys oli maan tapa, ja olin tottunut aterioimaan ventovieraiden kanssa suuren mäntypöytämme ääressä, mistä avautui

näköala laaksoon. Minulla ei ollut aavistustakaan, kuinka äiti onnistui hetkessä tuomaan tarjolle sammiokaupalla maukasta ruokaa, mutta niin hän teki, ja isän hyvän-tuulisuus oli tehnyt aterioista hauskoja ja saanut naurun raikumaan.

Minulla oli ikävä myös Jackia ja hänestä uhoavaa myönteistä energiaa. Hänestä oli hauskaa kiusoitella minua, mutta tiesin silti, että hän oli aina minun puolellani ja suojeli minua.

Otin jääkaapista appelsiinimehutölkin, tyhjensin sen lasiin ja yritin parhaani mukaan leikata edellisenä päivänä leivottua leipää. Paahdoin viipaleen saadakseni siitä syömäkelpoista ja aloin kirjoittaa pikaisesti ostoslistaa jääkaapin sisällön täydentämiseksi. Lähin valintamyymälä oli Arrowtownissa, ja joutuisin ajamaan sinne pian. Äiti oli kyllä jättänyt pakastimeen paljon laatikkoruokia, mutta tuntui turhalta sulattaa mittavia muovirasioihin pakattuja annoksia pelkästään yhtä ihmistä varten.

Värisin viedessäni ostoslistan olohuoneeseen ja istahdaessani vanhalle sohvalle valtavan takan eteen, joka oli rakennettu alueella runsaana esiintyvistä laavakivistä. Tulisija oli aikoinaan saanut vanhempani vakuuttumaan siitä, että oli hyvä ajatus ostaa yksihuoneinen mökki Jumalan selän takaa. Siihen aikaan siellä ei ollut juoksevaa vettä eikä muitakaan mukavuuksia, mutta sekä isä että äiti olivat aina mielellään muistelleet talossa kaksivuotiaan Jackin kanssa viettämänsä ensimmäistä kesää, jonka aikana he olivat peseytyneet talon takana kallioiden välissä ryöpyvässä joessa ja käyttäneet käymälänä pelkkää maa-kuoppaa.

”Se oli elämäni onnellisin kesä”, äiti sanoi aina, ”ja talvella kaikki oli entistä hauskeempaa, kun meillä oli avotuli.”

Äidillä oli pakkomielle avotulesta, ja heti kun laaksoon tuli ensimmäinen pakkasyö, isä, Jack ja minä saimme lähteä hakemaan puita varastosta, jossa ne olivat olleet kuivumassa monta kuukautta pilkkomisen jälkeen. Pinosimme polttopuita seinäsyvennyksiin takan kahta puolta, ja kun äiti asetteli puut tulisijaan ja raapaisi tulitikun, vietimme yhdessä ”ensimmäisen tullen” rituaalia. Siitä hetkestä lähtien tuli paloi iloisesti talvikuukausien ajan joka päivä, kunnes englanninsinililjat ja lumikellot (joiden sipulit oli tilattu postitse Euroopasta) puhkesivat kukkaan puiden alla syyskuun ja marraskuun välillä, jolloin meillä oli kevät.

Ehkä minun pitäisi sytyttää takkaan tuli nyt, ajattelin muistellessani lämmintä ja kodikasta hehkua, joka oli koulusta tullessani tervehtinyt minua kylminä päivinä kautta koko lapsuuteni. Jos isä oli ollut vertauskuvallisesti sanottuna viinitilan sydän, äiti ja hänen avotulensa olivat vastavasti olleet kotimme sydän.

Lakkasin etsimästä lohtua lapsuuden muistoista, sillä olin oikeastaan liian nuori siihen. Kaipasin vain seuraa, ei sen kummempaa. Ikävä kyllä kaikki opiskelutoverini olivat joko ulkomailla nauttimassa viimeisistä vapauden hetkistä ennen työelämään asettumista tai olivat jo asettuneet aloilleen.

Meillä oli kyllä lankapuhelin, mutta laakson nettiyhteys pätki. Sähköpostiviestien kirjoittaminen oli yhtä painajaisista, ja isä ajoikin usein Queenstowniin käyttämään tutun matkatoimiston omistajan tietokonetta postinsa lähettämiseen. Isä oli aina nimittänyt laaksoamme vanhan elokuvan mukaan Brigadooniksi, kyläksi, joka herää eloon vain päiväksi kerran sadassa vuodessa, niin ettei ulkomaailma pysty aiheuttamaan siellä muutoksia. Ehkä meidän laaksoomme tosiaan oli jonkinlainen Brigadoon, sillä se oli toden totta säilynyt jotakuinkin muuttumattomana, mutta ei se

missään tapauksessa ollut sellainen paikka, jossa tuleva laulaja-lauluntekijä saattoi ansaita kannuksensa. Haa-veissani vilahtelivat Manhattan, Lontoo ja Sydney, korkeat pilvenpiirtäjät, joissa toimivat levytuottajat tekisivät Fletchistä ja minusta musiikkimaailman tähtiä...

Lankapuhelimen sointi keskeytti ajatukseni, ja nousin vastaamaan ennen kuin soittaja kyllästyisi odottamaan.

”Viinitila *The Vinery*”, sanoin konemaisesti, niin kuin olin lapsesta asti tottunut vastaamaan.

”Hei, MK, Fletch täällä”, Fletch sanoi. MK oli Mary-Katesta lyhennetty lempinimi, jota kaikki muut paitsi äitini käyttivät.

”Ai, hei”, sanoin ja sydämeni syke kiihtyi. ”Kuuluuko mitään uutta?”

”Ei, ajattelin vain ottaa kutsusi vastaan. Minulla on pari päivää vapaata kahvilasta, ja haluaisin päästä pois kaupungista.”

Ja minä haluaisin sinne...

”Loistavaa! Tule vain milloin haluat. Täällä minä olen.”

”Sopisiko huomenna? Tulen autolla, niin että matkaan menee suurin osa aamupäivästä, jos Sissy ylipäätään selviytyy siitä.”

Sissy oli pakettiauto, jolla Fletch ja minä olimme ajaneet keikoille. Se oli parikymmentä vuotta vanha ja yltä päältä ruosteessa. Moottori röyhtäili savua huterasta pakoputkesta, jonka Fletch oli sitonut tilapäisesti kiinni narulla. Toivoin tosiaan, että Sissy selviytyisi kolmen tunnin ajomatkasta Dunedinistä, missä Fletch asui vanhempiansa luona.

”Nähdäänkö sitten suunnilleen lounasaikaan?” kysyin.

”Joo, maltan tuskin odottaa. Tiedät, kuinka hyvin viihdyn siellä. Ehkä voidaan käyttää pari tuntia uuden materiaalin ideoimiseen pianon ääressä?”

”Ehkä”, vastasin, vaikka tiesin, etten ollut sillä hetkellä erityisen luomisintoisessa tilassa. ”Hei sitten, Fletch, nähdään huomenna.”

Lopetin puhelun ja palasin sohvalle iloisemmin mielin, kun tiesin Fletchin olevan tulossa. Hänen huumorintajunsa ja myönteinen asenteensa piristivät aina.

Ulkoa kuului huuto ja sitten vihellys. Tilanhoitajallamme Dougilla oli tapana ilmoittaa tulostaan sillä tavoin. Nousin ja menin ulos pengermälle katsomaan. Doug asteli lehdetömien köynnösten lomassa mukanaan joukko rotevia Tyynenmeren saaristolaisia.

”Hei!” huusin.

”Terve, MK! Tulin vain näyttämään porukalle, mistä vanhojen köynnösten poistaminen aloitetaan”, Doug vastasi.

”Mainiota. Hyvä. Hei, kaikki”, huusin Dougin tiimille, ja he heilauttivat kättään tervehdykseksi.

Heidän tulonsa oli rikkonut hiljaisuuden, ja pilven takaa esiin ilmestyvä aurinko, muiden ihmisolentojen näkeminen ja tieto Fletchin tulosta piristivät mielialaani.

Rakastetun romaanisarjan seitsemännessä osassa on tullut vihdoinkin aika kertoa puuttuvan sisaren, Meropen, tarina

D'Apliesen sisarukset suunnittelevat adoptioisänsä muistojuhlaa, johon he haluaisivat mukaan myös kadoksissa olevan sisarensa. Hänen olinpaikastaan löytyneet uudet johtolangat vievät aluksi uusiseelantilaiselle viinitilalle, mutta melko pian alkaa vaikuttaa siltä, ettei seitsemäs sisar tahdo tulla löydetyksi.

Vuonna 1920 Irlannissa puhaltavat vapaudenkaipuiset tuulet, joiden tuiverrukseen Nuala Murphy ripustaa pyykkiä kuivumaan. Nualan perheen maatila West Corkissa on IRA:n salainen turvatalo, ja vaatteet kuuluvat brittihallintoa vastaan taisteleville miehille. Samalla narulla liehuvat myös Nualan sulhasen paidat. Kun Nuala pestataan yllättäen brittiperheen sodassa rampautuneen pojan avustajaksi, hänelle avautuu toisenlainen rooli hallinnonvastaisessa taistelussa. Nualan rohkea sydän osaa varautua vaaroihin, mutta ei uuteen ystävään.

Kadonnut sisar-romaanissa sisarukset Maia, Ally, Tähti, CeCe, Tiggy ja Electra avaavat salaisuuksien solmuja ja vievät jälleen huikaiselle matkalle aina Tyynen valtameren tuliperäisiltä saarilta Irlannin smaragdinvihreille nummille asti.

ISBN 978-952-376-351-7 • 84.2 • WWW.BAZARKUSTANNUS.FI